og orðinn prestur, held eg fari að seggja, að slíkt væri komið „ til
dr. Sebastis eyrna " og hýrtingar vendur hanns væri reiddur.
Atlaleysi hefir í vor verið í mesta lagi, og kluður lágir í
vetur; og ofan á þetta bætist nú verzlunarástandið
sem víst er í sumar, og það versta, að flutningsleysið
á kornvöru, því margir hér, geta ei keypt eftirfengið
í þetta sinn. Mikið er kvartað víða af taugaveiki;
þó enginn nafnkendur hafi dáið hér nýlega, og barna
veikin veldur þetta jafnt. Ekki ætla eg neitt að
skrifa yður um Stiftisins kláðafundinum, bæði er það, að þér
munuð frétta af honum, og svo getur enginn um hann
sagt annað en að hann var þýðingarlaus, allir vildu
niður- og fyrirskurð, en framkvæmdarvaldið fékkst ei
hjá Amtm. og sameiginlag við Árnesinga, sem boðið
var, fullt eins mikið gildi, ekki heldur, og er talinn orsök
þess mest og best, sjálfur Sóluskagarinn. Ekki er trúar
játning mín um fjárkláðann alveg fráleit yðar, hér
haldið kláðann læknandi – eg líka á matalagur mörgum
fyrir þrifum og efnamann, sem hefir nóg hey – en ómögu
legur án fækkunar fjárins, (og svo veit eg ei hvört það
lengi gjörist lækn. er, og gefist: að sjúkdómurinn verði
hérinlendur, og breytist eður vanmetist það sem orðin
eru innlend og almenn, og hvörnig ætti fjárstofni
vor verða þá; þetta þess að sjást, að þeim sem lifa
lengi, því útlitur fyrir, að hér reki að. Eg segi skal
ekki gefa mig út í þetta, slæ í botn, bið yður fyrirgefa, vona
bréf og betra að skrifa rækilegar síðar, og óska yður alls
hins besta og og af einl. ! Yðar alla jafna

einlægur elsk. og heiðrari

J. Sivertsen